

A251J Józefa Kazimiera Salmonowiczówna

ur. 16.03.1891 r. w Peteszy zm. 8.10.1967 r. w płn. Walii, tam pochowana

córka Stanisława Józefa (A25)

mąż Władysław Paweł Powierza (ślub w 1919 r.)

dzieci: Maria Jadwiga (A251Ja)

- ukończyła gimnazjum w Wilnie

Józefa Salmonowicz-Powierza (12.01.1921)

- pracowała jako nauczycielka w Wilnie

Józefa Salmonowicz-Powierza (zdjęcie z ok. 1930 r.)

plk Władysław Powierza 1932 r.

Władysław Paweł Powierza syn Pawła i Jadwigi z Politowskich, urodził się 11.08.1891 r. w majątku Wilkowo (pow. Wysokie Mazowieckie). Ukończył polską 7-klasową Szkołę Realną W. Wróblewskiego w Warszawie, matura w 1909, Brał udział w strajku szkolnym o polską szkołę w 1905 r. Ukończył 2-letnie wyższe studia rolnicze w Warszawie (obecnie SGGW). W 1912 r. powołany do wojska rosyjskiego jako szeregowiec bez praw, odbył służbę na Kaukazie. W I wojnie światowej był na froncie w Polsce w szeregach Kaukaskiej Dywizji Grenadierskiej. Za walkę z Niemcami otrzymał krzyż św. Jerzego i awans na oficera. W 1917 brał udział w tworzeniu wojska polskiego i w walkach 1-go Wschodniego Korpusu gen. Dowbór-Muśnickiego w 12. pułku strzelców w stopniu podporucznika. Uczestniczył w przemarszu bojowym 3. Dywizji Strzelców gen. Iwaszkiewicza z Jelni do Bobrujska. Ukończył Wyższą Szkołę Sztabu Generalnego w 1919. W wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 najpierw w sztabie Naczelnego Wodza, potem na froncie (na własne życzenie) w I-szej Dywizji Litewsko-Białoruskiej bierze udział (15 VIII 1920) w bitwie pod Radzyminem. Brał udział w akcji gen. Żeligowskiego wyzwalającej ziemi wileńską. Członek Kapituły Krzyża Zasługi Wojsk Litwy Środkowej. Po wojnie zajmował kolejno stanowiska: Szef Sztabu 2. Dywizji Litewsko-Białoruskiej, Szef Sztabu Obszaru Warownego Wilno, I Oficer Sztabu Inspektora Armii Wilno. W 1923 ukończył Wyższą Szkołę Sztabu Generalnego. Zajmował stanowiska: dowódca batalionu w 20. Pułku Piechoty Ziemi Krakowskiej, z-ca dowódcy 35. Wileńskiego Pułku Piechoty. W latach 1930-1936 dowódca 62. Pułku Piechoty w Bydgoszczy, poczem dowódca piechoty w 23. Górnośląskiej Dywizji Piechoty w Katowicach. Z chwilą mobilizacji mianowany dowódcą tej dywizji i dowodził nią w Kampanii Wrześniowej w walkach z Niemcami na osi Katowice - Tomaszów Lubelski (dywizja zniszczyła 30 czołgów wroga). W latach 1939-1945 w niewoli niemieckiej (Murnau). Po wojnie w Anglii. W 1965 mianowany generałem brygady. Posiadał odznaczenia: Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski, Krzyż Walecznych (4 razy), Medal Niepodległości, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Zasługi Wojsk Litwy Środkowej, trzy medale Virtuti Militari IV i V klasy, medal za wojnę 1939 - 1945 (angielski). Zmarł 17.12.1975 w Penrhos (Walii), pochowany w pobliskim Pwllheli.

